

Az Oltáriszentség tisztelete az új, harmadik évezredben¹

Jelen írás a Központi Oltáregyesület elnökének, *Bulcsú József*nének szíves felkérésére készült. Az összeállítás többek között részleteket közöl az Oltáriszentség dogmatikai háttéréről közelmúltban megjelent közleményből¹, a Központi Oltáregyesület alapításának 150 éves, illetőleg újjászerveződésének 20. évfordulójára ajánlva.²

A magyar nép az Oltáriszentség népe. Verejtékes munkájával nem csak megtermeli és az oltárra küldi a kenyeret és a bort, hanem el is jön az oltárhoz, hogy a kenyér és bor színe alatt magához vegye a feltámadott Úr Jézus testét és vérét. Az Oltáriszentség és a szenvedő magyar nép egymásnak valók. Senkinek úgy nem kell ma, mint a magyarnak.

Mindszenty József

Bevezető gondolatok

„Az Oltáriszentség az Úr Krisztus testének és vérének szentsége, melyek a kenyér és bor színei alatt valósággal jelen vannak a hívek lelki táplálására és az újszövetség áldozatául.”³ Így szól az Oltáriszentség hittani meghatározása. Az Eucharisztia görög eredetű szó (az *eu - jó* és a *kharisz - kegyelem, kegyelmi adomány* szavakból), jelentése: hálaadás. Az Oltáriszentségnek mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben vannak előképei. Az Ószövetségben a manna (Kiv 16,35), a húsvéti bárány és annak vére (Kiv 12,13), továbbá Melkizedek följajánlása (Ter 14,18). Az Újszövetségben a kánai menyegző (Jn 2,1-12), valamint a kenyérszaporítás csodái (Mt 14,13-21; 15,32-39). Alapítása Nagycsütörtökön, az utolsó vacsorán (az első szentmise keretében) történt. Jézus Krisztus a kenyeret és a bort – isteni hatalmánál fogva – saját testévé és vérévé változtatta át (Mt 26,26-28; Mk 14,22-24; Lk 22,19-20; 1Kor 11,23-25). A pászka ünnep (egyiptomi kivonulás ünnepe) a rabságból a szabadságba való átmenetet jelentette, az Eucharisztia ünneplése pedig a földi életből az örök dicső életbe történő átmenetet jelenti. Az utolsó vacsorán Jézus Krisztus elővételezte feltámadott testét és vérét. Ahhoz, hogy az Oltáriszentséget tisztelhesük, és bátor hitvallást tehesünk mellette, meg kell ismernünk annak fogalmi-, dogmatikai háttérét.

A vallásos tisztelet fogalma

A vallás Isten megismerése és akaratának teljesítése. A vallásos tisztelet (*cultus*) egy személy vallási kiválóságának hódolattal való elismerése (*agnitio excellentiae*). Ez a kiválóság lehet kisebb, vagy nagyobb, így a tiszteletnek is lehetnek különböző fokai, mert a tisztelet fokát a kiválóság nagysága határozza meg. Isten Önmagától való, maga a lét, ezért végtelenül tökéletes. Minden más létező Tőle függ, az Ő teremtménye, tehát kiválósága véges. Istent végtelen kiválósága (*infinita excellentia*) miatt a legnagyobb vallási tisztelet, az imádás (*cultus latriae*) illeti. Az Isten Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek, így mindhárom isteni személyt imádás illeti.⁴

Jelen van-e Krisztus az Oltáriszentségben?

„Egy szellemes festő lefestette az utolsó vacsora jelenetét: Jézus, amint a kenyeret s bort nyújtja tanítványainak, s a kép alá a következő mondatokat írta: egyik oldalon ez áll - »*Luther*: Ez alatt van az ő teste. »*Kálvin*: Ez úgy hat, mint az ő teste. »*Zwingli*: Ez jelképezi az ő testét.« A másik oldalon e szó állt: »*Jézus Krisztus*: Ez az én testem.« Alatta: »*Kinek higgyünk ezek közül?*« Aligha lehetne rövidebben és kifejezőbben érzékeltetni és egyben összefoglalni a katolikus és katolikus-ellenes állásfoglalást az Oltáriszentség körül. Nem lehet vitás, ki érdemel több hitelt, melyik a helyes eligazodás.”⁵ - írta Bangha

¹ A Központi Oltáregyesület jubileumi kiadványa. Budapest, 2009. 10-29.

Béla, a híres apologéta az Oltáriszentség mibenlétéről. Jézus Krisztus teste és vére átlényegülés által jelenik meg a kenyér és a bor külső színei alatt. „Tehát, ami előbb kenyér volt, az utóbb az ő teste lett; minthogy azonban külső változás nem történt se a kenyéren, se a boron, következik, hogy a legmélyén, a szubsztanciában ment az végbe. Olyanformán van ez, mint amikor egy úr azt mondja a rabszolgájának: te most szabad vagy; ezáltal külsőleg a volt rabszolgán semmi változás nem történt, voltaképpen pedig rendkívül mély és gyökeres változás ment végbe rajta.”⁶ A 20. század nagy dogmatikusa, Schütz Antal munkáiban részletesen elemzi ennek az érzékkel nem, de vallásos hittel megtapasztalható isteni hagyatéknak a dogmatikai hátterét. Az Oltáriszentséget Úrnapiján ünnepli az Egyház. Az Oltáriszentségnek (és a papi hivatásoknak) magyar vértanúja is van, Brenner János, akit az akkori magyarországi isten- és emberellenes rendszer bérencei 1957. december 16-án öltek meg, 32 késszúrással. Lelki naplójából való a következő részlet: „Minél mélyebben átéled Krisztus lényegi valóságát az Oltáriszentségben, annál mélyebb lesz lelkiéleted. Ha nem megy az ima és az elmélkedés, éldd át a Valóságot, hogy Krisztus éppen úgy ott van jelen, mint te. Nem elég a tökéletességet aprólékos gonddal teljesíteni, hanem tartalommal is meg kell tölteni, s ez a tartalom Jézus mélységes, benső, életigényként felbukkanó szeretete. Szeress, szeress, quia omnia vincit amor - mivel a szeretet mindent legyőz!”

Az átlényegülés fogalma

Forma dat esse rhei - a forma adja a dolgok lényegét. Ezt a filozófiai megállapítást az Eucharisztia esetében hogyan kell értelmezni? Forma alatt *lényegi* forma, és nem külső figura értendő. Az átváltoztatásban (transfiguratio; átlényegülés - transsubstantiatio) a kenyér és a bor lényege Krisztus testének és vérének a lényegévé változik. [A *szubsztancia* – „lényeg” – mint alapfogalom, csak közvetve írható le. Ellentéte az akcidens. A szubsztancia olyan létező, amely nem egy másik létezőben benne rejlő meghatározás és nem is egy másik létezőnek metafizikai részprincípiuma, hanem saját valóságaként birtokolja azt a valóságot, amelyet jelöl. Önmagában áll, „*magánvaló*”.]⁷ A 'visus, gustus, tactus' (látás, ízlelés, tapintás) csalódik, mivel a *lényeg* miatt (és nem a külső formák, tehát nem dimenzió szerint) jön Krisztus. Az átváltoztatást követően nem mennyiségi, hanem *lényegi* kapcsolat áll fenn, ezért nem látjuk Jézust az átváltoztatott színek alatt. A kenyér és bor külső színei megmaradnak, a lényege megváltozik. Jézus nem dimenzióban, hanem lényeg szerint közeledik a kenyérhez. Ő lényegi céllal jön, nem pedig azzal a céllal, hogy dimenzióiban legyen jelen a színek alatt. Éppen ezért, a dimenziói is ott vannak, de nincs kiterjedése, mivel Ő lényegével van ott a kenyér színei alatt. Két tárgy dimenzióiban találkozik. Jézusnak nincs kiterjedése, mivel nem a dimenziókban való jelenlét céljával, hanem a lényegével való jelenléte céljából jön. Nem szorítja ki a kenyér lényegét, mert az egyszerű, egymást követő eseménysor lenne. Cserélődik a kenyér lényege, Jézus lesz belőle. Két lényeg cserélődik a külső színek alatt: a kenyér és bor lényege változik át Jézus lényegévé. Ez hittitok. (Ott nem összezsugorodva van Jézus és nem kerek alakban, hanem lényege szerint.) A corpus (átváltotatott kenyér) ugyanúgy romlik meg, mint a kenyér. Aquinói Szent Tamás filozófiája ez. Transzszubsztanciáció (a lényeg megváltozása): a kenyér és a bor szubsztanciájának (lényegének) átváltozása Jézus Krisztus testének és vérének szubsztanciájává, ami a szentmiseáldozatban elvégzett konszekrálás (átváltotatás) következtében Isten hatalma által megy végbe; ennek az átváltotatásnak az eredményeképp jelenvalóvá válik Jézus Krisztus teste és vére, miközben megmarad a kenyér és a bor érzéki jelenség-valósága (species). A szubsztancia azt jelenti, ami az átnyújtott eledelt valamilyen abszolút és végérvényes lét- és jelentés-összefüggésben kenyérré teszi, vagy már nem kenyérré, hanem Jézus Krisztus testévé. A species pedig az, ami hozzáférhető a profán, emberi tapasztalás számára (a kenyér és a bor színe, íze, formája). Az átváltotatás után a bornak és a kenyérnek csak az akcidentái (járulékok, species) maradnak meg, nem pedig a szubsztanciájuk.⁸ X. Szent Pius pápa mondta: egy gyermek attól a kortól járulhat szentáldozáshoz, amikortól – *vallásos hitével* - meg tudja különböztetni az átváltotatott kenyeret az át nem változtatott kenyértől.

Az átlényegülés dogmatikai háttere

Az átlényegülés hittani hátteréről, illetőleg az azt megokoló egyházi tévedhetetlenségről Bangha Béla és Schütz Antal a következőket tanították.

Tanítói tekintélyt ruházott tanítványaira Krisztus, midőn azt mondotta nekik: “Aki titeket hallgat, engem hallgat, aki titeket megvet, engem vet meg.” (Lk 10,16) S még inkább, amikor minden embert arra kötelezett, hogy *örök kárhozat terhe alatt* hallgassa meg az apostolok tanítását és higgyen nekik. “Tanítsátok az evangéliumot minden népnek ... aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni, aki nem hisz, elkárhozik.” (Mk 16,16) Biztosítja tehát őket arról is, hogy tanítói munkájukban nem fognak megtévedni, mert hiszen valótlan, az Ő tanaival ellenkező tanítás elfogadására csak nem kötelezhet előre az örök kárhozat fenyegetésével!⁹

Az újszövetség valamennyi szentségét Krisztus rendelte (hittétel). Az Egyház már századokkal a tridenti zsinat előtt tanúsította, hogy a hét szentség kezelése reá van bízva; másfelől mindig vallotta, hogy neki nincs hatalma és joga szentségek alapítására. Tehát a szentségeket úgy kellett tekintenie, hogy azokat mint a változhatatlan hit-letétemény tartozékát magától az Alapítótól, Krisztustól kapta. S minthogy az Egyház a hitbeli dolgokban nem tévedhet, ez a tény egymaga teljes bizonyosságot szolgáltat. A szentségek szükségese az üdvösségre: “Ki van közösítve, aki azt mondja, hogy a szentségek nem szükségesek az üdvösségre, hanem fölöslegesek, s az ember nélkülük, illetve vágyuk nélkül, csupán hit által elnyeri a megigazulás kegyelmét; jóllehet, nem valamennyi szükséges minden egyes embernek.” Ez a szükségesség olyan jellegű, mint az Egyház szükségessége és egyedül üdvözítő volta; sőt annak a tételnek csak egy kiágazása.¹⁰

Az apostolok korában sok csoda történt, például a csodálatos kenyérszaporítás. Ez volt az a csoda, amely előkészítette a legnagyobb csodát, az Oltáriszentséget; éppen ezért Csodálatos Oltáriszentség is a neve. Az Oltáriszentség a legnagyobb csoda. Ezt sokan azért nem veszik észre, mivel nem feltűnő, nem „különleges” jelenség. A kenyér és a bor lényege eltűnik és helyébe lép Krisztus. Az átváltoztatott kenyérben és borban jelen van Jézus Krisztus teste és vére, istensége és embersége és az egész Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Jézus szó szerint csak az Ő testének és vérének mondta a kenyeret és a bort (tehát az Atya vagy a Szentlélek testének-vérének nem). De mivel Jézus Isten is, ezért a Szentháromság van jelen, mivel Isten van jelen az Oltáriszentségben. És Isten pedig nemcsak Jézus, hanem az Atya is és a Szentlélek is. Tehát ahol Isten jelen van, ott a Szentháromság van jelen (a Szentháromság mindig együttesen működik). Ha valaki áldozásnál porcikát kap, egy szentostyát kap, vagy véletlenül kettőt kap - egy Krisztust kap, nem felet és nem is kettőt, mert egy Krisztus van. A feltámadott Jézus teste és vére együtt van jelen mindkét szín alatt. Isteni jellege szerint nemcsak Jézus, hanem a Szentháromság van jelen. Ha Péter Nagyszombaton misézett volna, akkor nála érvényes lett volna az átváltoztatás, de a test is és a vér is csak külön-külön lett volna jelen a színek alatt, és nem úgy, mint Húsvétvasárnap, a feltámadás után (addig ugyanis a valóságban is külön volt Jézus teste és vére, mivel vére kiömlött). De Nagyszombaton az istenség és az emberség viszont már mindkét szín alatt jelen lett volna (mivel azok sose váltak el egymástól). Pünkösdig az apostolok nem miséztek. Az Oltáriszentség - ami azért Oltáriszentség, mert az oltáron jön létre - lelki táplálék.¹¹

Jézus az átváltoztatott kenyeret és bort a kafarnaumi beszédben saját testének és vérének nevezte, félre nem magyarázható egyértelműséggel. Ha nem szó szerint értette volna kijelentését és a hozzá kapcsolódó parancsot – „aki nem eszi az én testemet (...) abban nem lesz élet” - akkor meg kellett volna magyaráznia, ki kellett volna fejtenie, hogy milyen értelemben is kívánja azt, hogy szavaiban higgyenek és azok szerint cselekedjenek. A szóban forgó kijelentéseket Jézus egyszerű emberek előtt tette, akik e mögött semmiféle szimbolikus jelentést nem vélhettek felfedezni. Ha Jézus ellenfeleinek igaza lenne – mármint abban, hogy ez a beszéd csupán átvitt értelemben értelmezendő – akkor ez volna az első és egyetlen eset, hogy Jézus a képletes beszéddel valósággal elburkolta volna, a kihámozhatatlanságig elrejtette volna mindazt, amit itt mondani akart. Jézus hallgatói szó szerint értették Jézus kijelentéseit. Ez többek között kitűnik abból is, hogy „Zúgolódának tehát a zsidók ellene, mivelhogy ezt mondotta: Én vagyok az élő kenyér, aki a

mennyből szállottam alá.” Tehát zúgolódtak ellene, „kemény beszéd”-nek tartották. Ha Jézus csak képletesen beszélt volna, akkor ebben nem volna semmi „megbotránkoztató” a hallgatóság számára. Jézus máskor, ha képletes (átvitt) értelemben beszélt, arra mindig utalt. De ebben az esetben semmit nem magyarázott, semmit nem vont vissza, semmit se „helyesbített”. Ehelyett újra elismételte – számolva azzal, hogy még tanítványai is elmennek – hogy az Ő teste valóban étel és az ő vére valóban ital. Ha Jézus tudta a jövőt (mint Isten tudta), akkor azt is tudta, hogy nemcsak az összes tanítványa, s nemcsak az első keresztények mind, hanem valamennyi híve és követője ilyenképpen (tehát szó szerint) fogja értelmezni a valóságos jelenlétre vonatkozó szavait. Amennyiben tehát Jézus nem szó szerinti értelemben kívánta volna érteni kijelentéseit, s ezt egyetlen szóval meg nem magyarázta: ezzel nemcsak tanítványait és hallgatóit ejtette volna tudatosan tévedésbe, hanem félre is vezette volna összes híveit, az egész kereszténységet, évszázadokon, évezredekken át, és ráadásul ezért Ő lenne a felelős! Isten pedig – tökéletességéből és mindentudásából fakadóan - nem téved és nem téveszt!¹²

Egy fogalomról akkor tudunk helyes képet alkotni, ha azt kellőképpen megismertük és értelmezni tudjuk. Az átváltoztatott kenyér és bor külső színei alatt jelen levő Jézus Krisztust - az Oltáriszentséget (Eucharisziát) - mindezek értelmében tehát a legmagasabb fokú vallási tisztelet, az imádás illeti meg.

A szentmise gyümölcsei

Ha akár egy hívő, akár egy hitetlen valami jót tesz (azaz jócselekedetet visz végbe), akkor növekszik benne a megszentelő kegyelem. A szentmise gyümölcsei: *fructus generale* (általános gyümölcs), amely az *intentio generale* (általános szándék) kapcsán jön létre. Ez a pápáról, püspökről, élőkről, holtakról emlékezik meg. Ez minden szentmisében megvan. A pápa jogilag (mint pápa) és papként (püspökként) részesedik ebben a gyümölcshöz (szentmise könyörgési részében szerepelnek). A második gyümölcs a *fructus speciale* (speciális gyümölcs) amely az *intentio secunda* (másodlagos szándék), vagy másképpen az *intentio speciale* (speciális szándék) folyományaként jön létre. Ez a szándék az, amelyre a misét mondató kéri a mise elmondását (ez akárhány szándék, személy lehet).

A szentmise kegyelme végtelen; tehát, ha tízezren vesznek részt rajta és járulnak szentáldozáshoz, senki se csorbul ezáltal. A szentmiseáldozat végtelen értékű, de az egyes hívek kapacitás (saját befogadóképesség) szerint, tehát véges módon részesülnek benne, mivel ők nem végtelenek, hanem végesek. Ez olyan, mintha a tengerből cseppeket venne ki mindenki, de a tenger mégsem fogy ki. *Quid recipitur, recipitur per modum recipientis* - mindenki a befogadóképessége szerint fogad be. *Intentio specialissimus* (legspeciálisabb szándék) például az, ha a miséző pap bizonyos személyekről még külön is megemlékezik. Ennek az eredménye a *fructus specialissimus* (legspeciálisabb gyümölcs). A negyedik gyümölcs pedig az, amiről a misén tevékenyen részt vevő személy nem tud lemondani, hiába is akarna; mivel jócselekedetet végez, növekszik benne a megszentelő kegyelem, a *gratia sanctificans*. Minden jócselekedet automatikusan magával hozza ezt, tehát a résztvevő is kap belőle. Ha valaki jót tesz, akkor a jócselekedet *érdemszerző* részéről nem tud lemondani, az *engesztelő* részét azonban fel tudja ajánlani valamilyen jószándékra. A miséző pap, ha magát személy szerint nem is foglalja bele a misébe, akkor is megkapja a jócselekedetet követő kegyelmeket, azaz a megszentelő kegyelem növekedését.¹³

Az elmondottak alapján azt hinné az ember, hogy ezek után senkit sem kell buzdítani arra, hogy szentmisén vegyen részt. Hisz ahol nagy értékű kincseket osztogatnak, oda seregestől tódulnak az emberek. Sajnos, az ember sok esetben csak annak tulajdonít értéket, ami anyagi jólétét mozdítja elő, de ami örök üdvösségére vonatkozik, az iránt gyakran nincs érzéke. Ezért van az, hogy a szentmisén való részvételre buzdítani kell a híveket, sőt minden katolikus keresztény hívő köteles vasár- és ünnepnapon - súlyos bűn terhe alatt - egy teljes szentmisén részt venni. Bizonyos esetekben ez alól felmentés adható.

Ezzel kapcsolatban felmerül egy kérdés: azért menjünk szentmisére, mert az parancs? Erre azt felelhetjük: a szentmisén kapott kincsek földi és örök boldogságunk eléréséhez elengedhetetlenül szükségesek. Ezért, egyrészt jobb a jutalom és félelem indítékaira is támaszkodni, mint az erkölcsi harcban teljességgel lemaradni. Másrészt a vallásos életben az elsődleges cél mindig az, hogy ne félelemből, vagy csupán parancs kedvéért tegyünk bármit is, hanem indítékunk az Isten iránti szeretetünk legyen. Nem szolgáléssal, hanem fiúi buzgósággal kell a jót tenni, ha azt akarjuk, hogy igazán méltó legyen Istenhez.

Egyébként minden jutalmazás és büntetés célja végső soron az Istenhez való közel kerülés, az Istennel való bensőséges kapcsolat megteremtése és elmélyítése, tehát a legnemesebb indíték.

A szentmiseáldozat egyenest arra van rendelve, hogy megismételjük, és hogy általa a hívők újra meg újra tevékenyen részt vegyenek Krisztus áldozatában. A szentmise gyümölcseinek tényleges elnyerése az egyéni adottságon és a Gondviselésnek előttünk sokszor rejtett szándékán fordul. Így az Egyháznak - vagyis nekünk - a természetfeletti javak biztosítása érdekében mindent meg kell tennünk, és így indokolt különféle ügyekért, vagy személyekért többször is szentmise útján könyörögni Isten előtt. Mindez Istentől kapott, páratlan lehetőségünk - miért ne éljünk vele?¹⁴

A szentáldozás (communio) mibenléte és kegyelmi hatásai

Az Oltáriszentség méltó fölvevője a megigazult keresztény. Ez hittétel a trentói zsinat kifejezett tanítása értelmében. A tétel helyes megértésére különbséget kell tenni: más az Eucharisztia alkalmas és más a méltó alanya. Jellemzésük végett a trentói zsinat nyomán a merő anyagi eucharisztia-vétel mellett (mely semmiféle tekintettel sincs az Eucharisztia szentségi jellegére) háromféle áldozást különböztetünk meg. *Szentségi áldozás* az, mely az eucharisztia szentségi jellegének tudatában és szándékával történik, annak gyümölcsei nélkül; *lelki áldozás* a szentség vételének kifejezett vágya élő hitben és szeretetben; a *lelki-szentségi áldozás* a szentséggel együtt annak gyümölcseit is veszi. Az Eucharisztia merőben szentségi vételére alkalmas minden megkeresztelt élő. A szentségek ugyanis általában az élőkért vannak; az Eucharisztia ezenfelül eledel, és mint ilyen is élőknek van szánva. Itt melleleg megjegyezzük, hogy a szentáldozás mint eledel csakis a fölvevőnek szól. Tehát másért szentáldozást fölajánlani csak abban az értelemben lehet, hogy a szentáldozás ténye által személyes teljesítmény alapján szerzett érdemeket könyörgésképpen (per modum suffragii) és az esetleg hozzákötött búcsúkat a búcsúalkalmazás törvényei szerint fölajánljuk másokért; ezt természetesen meg lehet tenni a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért is. Csak megkeresztelt ember alkalmas alany, mert a keresztség a többi szentség kapuja; a vágykeresztség valószínűleg nem elég. A merő lelki áldozás mint merő személyes teljesítmény lehetséges mindenkinek, aki tökéletes szeretet fölindítására képes, tehát nem-keresztényeknek is. A tételben a lelki és egyben szentségi áldozatról van szó. Erre nézve a Tridentinum ünnepélyesen kimondja, hogy a merő hit nem elég előkészület, és szigorúan meghagyja, hogy aki halálos bűnben van, az áldozás előtt gyónjon meg, és szükség esetét leszámítva, ne érje be (gyónás nélküli) tökéletes bánattal. A másik végletet tekintve VIII. Sándor pápa elítélte azt a janzenista tételt, hogy a szentáldozáshoz nem járulhat, akiben nincs meg a legtisztább istenszeretés, vagy aki nem adott teljes elégtételt összes bűneiért. X. Pius szerint minden hívőnek van joga a mindennapi szentáldozáshoz, csak legyen a megszentelő kegyelem állapotában és legyen meg a helyes jámbor szándéka a szentség vétele tekintetében.¹⁵

A purgatóriumban sem halálos, sem bocsánatos bűn nincsen - Isten a purgatóriumban visszavonja az összes bocsánatos bünt. Az Isten a halál pillanatában megmutat mindent - az illető azonnal elítéli önmagában a bünt (ott nem is tud másképpen tenni az ember). Így a büntetését leszenvedi, de a bűnei ellen már nem tud tenni. Hasonlóan a *szentáldozás* - a szentáldozás nem törli még a bocsánatos bűnöket sem (a súlyos bűnnel történő szentáldozás szentségtörésnek minősül), csak akkor, ha az illető visszavonja azokat, vagy ellentétes erényt gyakorol. Ha viszont a szentáldozáshoz járuló egyén *kis dolgokban* megtagadja az engedelmisséget és elhatározza, hogy áldozás után sem akar lemondani róla (a kis dolgokban történő engedelmisség-megtagadásról), akkor a szentáldozásban kevesebb kegyelmet kap, de nem követ el szentségtörést. Az áldozásban a visszavonás, a purgatóriumban a belátás (ami egyenértékű az áldozásnál való visszavonással) törli a bocsánatos bűnöket.¹⁶ A megszentelő kegyelem állapotában végzett szentáldozás növeli a megszentelő kegyelmet és készséget ad a segítő kegyelem felismerésére és elfogadására.

Eucharisztikus Kongresszusok

Az Eucharisztikus kongresszusok az Eucharisztia megismerésének és tiszteletének elmélyítésére szolgálnak. Az első Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust 1874-ben a tours-i Émilie Tamisier (1834-1910) kezdeményezte, aki eucharisztikus zarándoklatot vezetett Avignonba, majd Eymard Szent Péter Julián indítására 1881-ben Lille-ben megszervezte az első Eucharisztikus kongresszust. A 20. és 21.

század történelméhez kapcsolódóan kiemelt jelentőségű a 34. Eucharisztikus Világkongresszus, amely 1938-ban, Budapesten került megrendezésre. A 21. század Eucharisztikus (világ) kongresszusai – amelyek az Oltáriszentség tiszteletének folyamatosságát mutatják – a következők voltak; Róma, 2000 (47.), Guadalajara (Mexikó), 2004 (48.), Québec (Kanada), 2008 (49.); Magyar Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus (2005).¹⁷ Az alábbiakban a 20. és 21. században megrendezett nemzetközi kongresszusokból vett néhány rövid gondolat ad betekintést az új évezred Oltáriszentség-tiszteletének módozataiba.

34. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus – 1938, Budapest

Az Eucharisztia a szeretet és az egység köteléke – ez volt az 1938-ban Budapesten megtartott Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus jelmondata. Ezen a nagyjelentőségű egyházi eseményen legmagasabb beosztásban – pápai képviselőként – Eugenio Pacelli bíboros-államtitkár, pápai legátus (a későbbi XII. Pius pápa) vett részt. A következőkben az akkor (és ma már egyre inkább) aktuális problémák tükrében elmondott beszédjéből olvashatunk részleteket: „A budapesti kongresszus hármas célja: hit, hódolat, tettek. Tehát nem a mai idők súlyossága ellenére, hanem éppen e súlyosság miatt hárul erre a Világkongresszusra az a szerep, s az a küldetés, amelyet három pontban foglalok össze: abban a világban, ahol a hit ellanyhult, büszke és megrendíthetetlen hitvallásban hirdetni a megváltás alapvető igazságait, amelyeket az Oltáriszentség misztériuma magában rejt, mint a hit foglalata. Abban a világban, amely magát az isteni törvények alól mindinkább kivonni törekszik, hirdetni a teljes és tudatos meghódolást az Oltáriszentség törvénye előtt (...) Abban a világban, amelyet megingattak és egyensúlyából kiköcskentett az egyenlenségre való uszítás, összefogni az összes jóakarató embereket, a szeretet apostoli keresztes-hadjáratára, hogy elősegítsék az egyetértés, a társadalmi boldogulás és az áldozatosság munkáját, attól a testvéri szeretettől áthatva, amelyet az Oltáriszentség, »a szeretet köteléke« áraszt magából.”¹⁸

Az Oltáriszentségbe vetett hit megmutatkozik a liturgikus énekekben is. Koudela Géza megzenésítésében, Bangha Béla szövegezésében erre az ünnepi alkalomra íródott a „Győzelemről énekeljen” című ének, amelyben kifejezett utalás történik minderre: „Mert szerette a világot, kenyér színbe rejtezett. Krisztus kenyér s bor színében Úr s király a föld felett: forrassz egygyé békességben minden népet s nemzetet! A ”Dicsérd Sion Üdvözítőd” énekben pedig ez áll: „Vér bár a bor, test az étel, egy is Krisztus, semmi kétely! Két szín őt nem osztja meg. Veszi egy és ezrek vészik, s mind egyenlőn kapja részit, mégis: nem fogyatkozik.”

47. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus – 2000, Róma

„2000-ben tartották a Szentév teológiai szempontból legrangosabb eseményét, a 47. Eucharisztikus Kongresszust. Megnyitó beszédében a pápa köszöntötte a kongresszus résztvevőit, és arra buzdította a világ minden részén élő híveket, különösen a gyermekeket és betegeket, valamint a szemlélődő közösségeket, hogy ajánlják fel imáikat a világtalálkozó sikeréért. Az Eucharisztikus Kongresszus felszólítja a híveket, hogy újítsák meg hitüket: Krisztus valóban jelen van az Oltáriszentségben. Ugyanakkor kiengesztelődésre és a keresztények egységére is buzdít, hiszen egy a test és egy a Lélek, egy a keresztség. Sajnos még mindig megosztottságok és ellentétek gyötrik Krisztus testét, és megakadályozzák a különféle felekezetekhez tartozó keresztényeket, hogy osztozzanak az egyetlen eucharisztikus kenyérben. Ezért egyesülve fohászunk a jubileumi évben túlaradó isteni irgalom megújító erejéért. A 2000. év Nagy Jubileumának központi eseménye, a Szentháromság vasárnapja és Úrnapja két ünnepe egyaránt tükrözi az idej Szentév szentháromságos és eucharisztikus jellegét - hangsúlyozta II. János Pál pápa.”¹⁹

48. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus – 2004, Guadalajara

A mexikói Guadalajarában került megrendezésre a 48. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus, és ezzel egy időben elkezdődött a II. János Pál pápa által meghirdetett Eucharisztia Éve. Az eucharisztikus év jelmondata: „Az Eucharisztia, a III. évezred fénye és élete.” Az eucharisztikus évet a 2005-ben megtartott XI. Általános Püspöki Szinódus zárta be, melynek témája a következő volt: „Az Eucharisztia az Egyház életének és küldetésének forrása és csúcspontja.”²⁰ II. János Pál pápa – Mexikó korábbi

történelméhez kapcsolódóan - 2000. május 11-én vasárnap avatta szentté Maldonado Szent Pétert, 26 másik mexikói boldoggal együtt.

Maldonado Szent Péter a mexikói Chihuahua városában született 1892. június 15-én. A mexikói vallásüldözés 1926-tól sújtotta az ország központi területeit. Itt betiltották a nyilvános istentiszteleteket, s templomokat zártak be. Maldonado Szent Péter 1937. február 10-én, Hamvazószerda napján bemutatta a szentmisét, majd meghamvazta az egybegyűlt híveket, ezután pedig gyóntatni szeretett volna. Ekkor jelent meg hirtelen egy felfegyverzett és félrészeg csapat, amely letartóztatta a plébánost. Péter atya egy kis kusztódiában (szentség hordozó edény) magával vitte a Szentségi Jézust. A támadás során a leelő kusztódiá kinyílt, s a Szentostyák kihullottak belőle. Hóhérainak egyike felvett közülük egyet, és cinizmussal így szólt hozzá: „Ezt edd meg!” Így Maldonado Szent Péter halála előtt hóhéra kezéből fogadta a szentáldozást. A haldokló plébánost a helyi asszonyok kórházba szállították, ahol megkapta a feloldozást, a betegek kenetét és a pápai áldást. Másnap, 1937. február 11-én, első szentmiséjének évfordulóján menyeei Atyja kezébe adta lelkét, s lépett be a megígért Országba, immár, mint Krisztus vértanú papja. A püspöki palotában ravatalozták fel, s innen vitték koporsóját a chihuahuai temetőbe, ahol sírkövére ezt írták: „Pap vagy mindörökké”.²¹

49. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus - 2008, Québec

Az Eucharisztikus Világkongresszus megnyitó ünnepségén a kanadai miniszterelnök személyes megbízottja arról beszélt, hogy Kanada gyökerei is a kereszténységhez nyúlnak vissza és ha a gyökereket elvágjuk, akkor a jövőt is elvágjuk. Ez minden keresztényre vonatkozik. Ahhoz, hogy az életet tisztességes és becsületes emberként tudja végigélni, a sors csapásai között se veszítse el a reményt és helyt tudjon állni az életben, ehhez szükség van a hitre, és bennünket keresztényeket senki más nem erősít meg, csak Jézus Krisztus. Fontos tehát, hogy benne vetett hitünket tudatosan őrizzük.²²

Az Eucharisztikus Világkongresszusra XVI. Benedek pápa Rómából küldött üzenetet. A kongresszus mottója az alábbi volt: „Az Eucharisztia Isten ajándéka a világ élete számára.”

Magyarországi vonatkozásban Márfi Gyula veszprémi érsek a következőket mondta el a montreali magyaroknak, elsősorban a keresztény hívőknek: „Maradjunk hűek magyarságukhoz, mert mi magyarok külön színfoltot jelentünk a világban. Európát három nagy nyelvcsalád teszi ki, a germán, a szláv és latin nyelvcsalád, ezeken kívül esik a magyar és pár más nyelv, de sajátos kultúránk, és stílusunk van, kár lenne, ha hiányoznék Európa harmóniájából.”²³ Ezek után a püspök még kitért arra is, hogy a kanadai magyarok csak akkor tudják magyar kultúrával gazdagítani ottani városukat, ha egyben magyarságukat és nyelvüket is megőrzik, a katolikus hitben való megmaradásuk elsődlegessége mellett.

Az Eucharisztia tisztelete a harmadik évezredben

A liturgiában az Oltáriszentség ünnepe az Úrnapja. Ennek a következő a története: az Eucharisztia külön tiszteletének nagy lökést adtak Lüttichi Boldog Julianna látomásai 1209-ben (amelyben arról történik megnyilatkozás, hogy az Egyház liturgiájában hiányzik még egy ünnep, az Oltáriszentség ünnepe). Lassan a hivatalos egyház is magáévá tette a látomás lényegét, az Úrnapja bevezetését. A lüttichi fődiakónusból pápává lett IV. Orbán 1264-ben bevezette ezt a napot, és Aquinói Szent Tamással megíratta az új ünnep liturgikus szövegeit. Később ezen a napon körmenetet is tartottak.²⁴

Minden vasárnap „Úrnapja”, Dies Dominus. A II. Vatikáni Zsinat óta az Eucharisziát tudatosan, mint az egész keresztény élet forrását és csúcsát ünnepeljük. Ez a szemlélet magában foglalja az egyház kétezer éves hitét. Az Eucharisztia (rendes) kiszolgáltatója a püspök, a pap és a diakonus (CIC 910. k. 1.§). Rendkívüli kiszolgáltatója az akolitus, valamint a kellő megbízással rendelkező világi hívő (CIC 910. k. 2.§, 230. k. 3.§).

Az Eucharisztia tiszteletét kifejező Eucharisztikus kongresszusokon túlmenően, ebben az alfejezetben az Oltáriszentség tanához kapcsolódó, az új évezredben megjelent fontosabb pápai megnyilatkozások kerülnek röviden ismertetésre.

Ecclesia de Eucharistia (Egyház az Eucharisziából) enciklika, 2003

2003-ban, a nagycsütörtöki szentmise keretében II. János Pál pápa közzétette 14. enciklikáját az Eucharisztia és az Egyház kapcsolatáról: Ecclesia de Eucharistia. „Az Egyház az Eucharisziából él: Ő táplálja, Ő világosítja meg. Az Eucharisztia a hit misztériuma, és egyben a fény misztériuma.” A zsinatra hivatkozva hangsúlyozta, hogy a liturgia, benne az Eucharisztia az egyházi tevékenység csúcspontja (culmen) és az isteni élet forrása (fons). Az Eucharisztia évének során, 2004-2005-ben világszerte ünnepelték az Eucharisziát; sor került a hagyományos úrnapi körmenetekre. Így Magyarországon is különös ünnepélyességgel tartották meg ezeket a körmeneteket. Az év alkalom volt továbbá arra is, hogy katekézisekben, szentbeszédekben elmélyítsék az Eucharisztia ismeretét, megmagyarázzák annak kapcsolatát az egyházi közösséggel.²⁵

Mane nobiscum Domine (Maradj velünk Uram) apostoli levél, 2004

II. János Pál pápának az Eucharisztia évére írt apostoli levele, a „Mane nobiscum Domine” az emmauszi tanítványok evangéliumi elbeszéléséből indul ki, amelyben a feltámadt Jézus, anélkül hogy felismernék, a Jeruzsálemből Emmausz felé tartó tanítványok mellé szegődik útítársnak. Amikor leszáll az est, a tanítványok kérlelik őt: „Maradj velünk, Uram, mert esteledik már!” (Lk 24,29). Jézus az Igét, a Szentírást magyarázza a tanítványoknak, de a találkozás akkor válik teljessé, amikor az Ige fényénél megjelenik az a fény, amely „az élet kenyereből” fakad, s amely a nagy ígélet beteljesítése: „Íme, én veletek vagyok minden nap, a világ végéig” (Mt 28,20).²⁶

Az Oltáriszentség imádásához kapcsolt teljes búcsúkról szóló szentszéki határozat, 2004

„A búcsú (indulgentia) Isten színe előtt, a már megbocsátott bűnökért járó, ideig tartó büntetések elengedése részben (részleges búcsú) vagy teljesen (teljes búcsú), melyet a katolikus hívő, aki megfelelően felkészült, és teljesítette a kiszabott feltételeket, elnyer az Egyház segítségével, amely mint a megváltás szolgálója Krisztus és a szentek elégtételt nyújtó érdemeinek kincstárát hivatalosan kezeli, és abban részesítheti tagjait.”²⁷

Az Apostoli Penitenciaria dekrétuma az Eucharisztia évében az Oltáriszentség imádásához kapcsolt teljes búcsúkról többek között ezt írja: „Az Eucharisztia - a legnagyobb csoda és a mi Urunk Jézus Krisztus vére által szerzett megváltás leghatékonyabb emlékezete - mint áldozat s mint szentség maradéktalanul megvalósítja és a kegyelem erejével támogatja az Egyház egységét. Kimondhatatlan örömmel árasztja el az Egyházat, ugyanakkor táplálja a hívők jámborságát és serkenti őket a tökéletességre való törekvésükben. (...) A szokásos feltételek mellett teljes búcsút nyerhet minden hívő, aki áhitattal részt vesz ünnepélyesen kihelyezett vagy a tabernákulumban őrzött Oltáriszentség előtt végzett szentségimádási ájtatosságon.” Továbbá, „a katekézisben (a papok) buzdítsák a híveket, hogy gyakran és nyíltan tegyenek tanúságot az Oltáriszentség hitéről és imádról.”²⁸

Sacramentum caritatis (A szeretet szentsége) enciklika, 2007

Az Eucharisztia az Egyház létének „oksági elve”, Isten szeretetének alapvető megnyilvánulása, amelyben éppen általa részesülhet az ember: az Eucharisztia az Egyház életének minden aspektusát megtölti értelemmel. „Az Egyház életének forrása és csúcsa”, „Jézus Krisztus önjándéka”: ezekkel a szavakkal írja le XVI. Benedek pápa enciklikájában az Eucharisziát, amelyből egy egész sor következmény származik mind az Egyház, mind a hívek számára. A dokumentum egyik alapvető témája a család központi szerepének hangsúlyozása. „A házasság és a család olyan intézmények, amelyeket támogatni és védeni kell az igazságukat érintő minden lehetséges félreértéstől, mert minden bennük okozott kár az emberi együttélést mint olyat sebez meg.” Kezdve a házassággal, amely „benső természete szerint

kötődik a Krisztus mint völegény és az Egyház mint jegyese közötti eucharisztikus egységhez”. A házasság éppen mint ennek a „visszafordíthatatlanságnak” a kifejezője, magában foglalja „azt a felbonthatatlanságot, amely minden igaz szeretet természet szerű vágya”.²⁹

Magyarországi vonatkozások

A 2005. évben megrendezett Magyar Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus eseményén túl az Eucharisztikus Év alkalmából kiállítás nyílt az esztergomi Főszékesegyházi Kincstárban, „Az Eucharisztia tiszteletének emlékei a Keresztény Múzeum anyagából” címmel. Az ugyancsak ebben az évben lezajlott – évtizedes hagyományokkal rendelkező - nagymarosi ifjúsági találkozó témája az Eucharisztia és a szentségimádás volt, válaszolva II. János Pál pápa felhívására, amellyel meghirdette az Eucharisztia évét.

Záró gondolatok

Az 1938-as Eucharisztikus Világkongresszus évében Glattfelder Gyula, csanádi püspök az Oltáriszentségről a mai időben is változatlanul aktuális írásában így elmélkedik: „Krisztus valóságos jelenléte a kenyér és a bor színe alatt (...) a legnagyobb áldás és öröm volt a hívő emberiség számára. (...) Ha egyházüldözést szenvedtek a hívek, a katakombákban az Oltáriszentség körül kerestek menedéket és vigasztalást. (...) Ez a jellegzetes katolikus tan különösen akkor hatott lenyűgöző erővel, amikor profán gondolkodás az egész vallási életet kivetkőztetni kívánta természetfeletti mivoltából és nem ismert el benne mást, mint merő kultúrtörténeti jelenséget. Ez érteti meg, hogy legújabbban, amikor a modern pogányság lerombolni törekszik mindent, ami az egész keresztény világ kegyelmi kincse, az ellenállás tömegmozgalmait az Oltáriszentségben ragyogó misztérium körül rendezi meg a katolicizmus (...) a vele szemben pártütő minden profánság és alacsonyosság ellen tiltakozó szent tüntetés gyanánt. (...) Senki előtt sem rejtély, hogy tervszerű hadművelet folyik nem egyes hittételek s nem is a katolikus Egyház vagy bármely más felekezet pozíciói, hanem az egész vallásos életszemlélet és minden természetfölötti gondolkodás ellen. (...) De hogy ebből a kegyetlenségből mily barbárság táplálkozik, annak gyászos bizonyítéka a feldúlt családi otthon, tönkretett erkölcsi rend, teljes gazdasági bizonytalanság, amely alatt hívő és hitetlen egyaránt a legnagyobb megalázottságban szenved. (...) Az Eucharisztikus Világkongresszus (...) csak építeni akar és senki jogos érdekeit és érzelmeit nem kívánja érinteni. Az istenhit és Krisztus-imádás elmélyítésével csak a vallástalan tagadás szellemével szemben akar gátat emelni s e nemes törekvés bizonyára minden jóakaró ember rokonszenvével találkozik.”³⁰

Mindszenty József 1946. február 10-én a budapesti Örökimádás templomban az engesztelő kilenced befejezésén a következőket mondotta: „Csak imádkozó emberiség építhet egy jobb világot. Nemcsak a külső világot kell újjáépítenünk, hanem a mi belső világunkat is. Az imádság elhagyása a lélek és élet szétzüllesztésének a kezdete; az imádsághoz való visszatérés Isten és a lélek, az élet megtalálása. A magyarság legyen az imádság nemzete.”³¹

Az Oltáriszentség legnagyobb vallási tisztelettel, imádással történő elismerése segítse megvalósulni azt, hogy „a szeretet ajándéka adja meg nekünk, hogy valóban azzá is legyünk, amit a szent áldozatban titokzatosan megünnepelünk.”³²

Dr. Krajsovszky Gábor

Krajsovszky Gábor (*1966) gyógyszerész, a Semmelweis Egyetem Gyógyszerésztudományi Karának Szerves Vegytani Intézetében egyetemi adjunktus.

-
- ¹ JEL 2008. december 133.
- ² 100 éves az Örökimádás Templom. A Központi Oltáregyesület jubileumi kiadványa. Budapest, 2008. 100 éves a budapesti Örökimádás-templom. Centenárium kiadvány. Örökimádás Lelkészség 2008. Bulcsú Józsefné: A Budapesti Központi Oltáregyesület története. Szent Kereszt 2004/5. 6-7. Tiefenthaler József: Budapest apostola. Kanter Károly élete 1853-1920. Szent István Társulat Budapest, 1999. Kanter Károly – Oltáriszentség és engesztelés apostola 1853-1920. Pax Kiadó (Budapesti Központi Oltáregyesület megbízásából)
- ³ Schütz Antal: Dogmatika II. Szent István Társulat Budapest, 1923. 304.
- ⁴ Krajsovszky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai. Budapest, 2006. 77. ISBN 978-963-06-1931-8
- ⁵ Bangha Béla S.J.: Az oltár titka – jelen van-e Krisztus az Oltáriszentségben? A Magyar Kultúra kiadása 1930. 71. Reprint: Szent György Római Katolikus Egyházközség Vaszar, 1999.
- ⁶ Schütz Antal: Katolikus hittan középfokú iskolák számára. 15. kiadás. Szent István Társulat Budapest, 1941. 82.
- ⁷ Karl Rahner, Herbert Vorgrimler: Teológiai kyszótár. Szent István Társulat Budapest, 1980. 690.
- ⁸ Krajsovszky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai. Budapest, 2006. 53-54.
- ⁹ Bangha Béla: Krisztus és Egyház, Budapest, 1916. 14.
- ¹⁰ Schütz Antal: Dogmatika II. Szent István Társulat Budapest, 1923. 242-243; 250-251.
- ¹¹ Krajsovszky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai. Budapest, 2006. 63-64.
- ¹² Bangha Béla S.J.: Az oltár titka – jelen van-e Krisztus az Oltáriszentségben? A Magyar Kultúra kiadása 1930. 34-40.
- ¹³ Krajsovszky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai. Budapest, 2006. 47.
- ¹⁴ Egyházközségi Tudósító, Árpádházi Szent Margit Plébánia Budapest, 1995. december, 16-19.
- ¹⁵ Schütz Antal: Eucharisztia. Az Oltáriszentség a hit és ész világánál. 1938. 108. Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár
- ¹⁶ Krajsovszky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai. Budapest, 2006. 63.
- ¹⁷ <http://lexikon.katolikus.hu>
- ¹⁸ A XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Emlékkönyve. Szent István Társulat Budapest, 1938. 113.
- ¹⁹ <http://w3.datanet.hu/~jalso/tal/002700.htm>
- ²⁰ www.ersekseg.veszprem.hu/vegyhm2/gondpredik/az_eucharisztia_evenek_kezdeten.doc
- ²¹ <http://www.oecumene.radiovaticana.org/UNG/Articolo.asp?c=28578>
- ²² http://www.magyarokronika.com/kanadai_hirek/2008/0706.htm
- ²³ http://www.magyarokronika.com/kanadai_hirek/2008/0706.htm
- ²⁴ www.esztergomi-ersekseg.hu
- ²⁵ http://w3.externet.hu/~tavlatok/75/75e_szamunk.htm
- ²⁶ <http://www.oecumene.radiovaticana.org/ung/Articolo.asp?c=17743>
- ²⁷ A búcsúk imakönyve. Szent István Társulat Budapest, 1985. 11.
- ²⁸ www.katolikus.hu
- ²⁹ <http://www.vatican.va>
- ³⁰ Glattfelder Gyula: Ó jöjj el Szeretetlakoma! Katolikus Magyarok Vasárnapja 1976. **83** 1.
- ³¹ Egyházam és Hazám. Mindszenty József hercegprímás szentbeszédei I. Összegejtötte, bevezette, jegyzetekkel ellátta Beke Margit. Esztergomi Főegyházmegye kiadása Esztergom, 1991. 74-75.
- ³² Szent Fulgentius püspök gondolatai. <http://www.theol.u-szeged.hu/fileadmin/konyvtar/liturgika/eucharisztia.pdf>